

sin Ejendom, vil man se, at en saadan Mand bliver overordentlig haardt ramt. Men det var maaske dog ikke det værste, men dette, at Digeskatten kunde stige, at Folk ikke vidste, hvor stor den var, idet den var fluktuerende fra Aar til Aar, gjorde jo, at disse Folk havde meget vanskeligt ved at faa deres Ejendomme solgte og meget vanskeligt ved at faa Laan i deres Ejendomme, saa at de i hvert Fald have været meget daarligt stillede. Jeg vilde have sat Pris paa, om Kommissionen havde skaffet en Opgørelse over, hvor mange Folk der er derovre, som paa Grund af Digeskatten i Tidens Løb have maattet gaa fra Hus og Hjem. Det har været den Slags Ting, som jeg synes, det ærede Medlem for Ærø (Frederiksen), som bør derovre, let kunde have faaet Oplysning om. Det vilde have været meget interessant at se, om det ikke forholder sig saadan, som Digeskatyderne Gang efter Gang have fremhævet, at det i disse Egne af Landet var saadan, at Folk faktisk maatte gaa fra Hus og Hjem paa Grund af de trykkende Skatter og paa Grund af den Værdiforringelse, deres Ejendomme havde lidt. Naar det har været saaledes, at Digerne have medført saa ganske enormt store Udgifter til Vedligeholdelse, saa er det jo ikke med Urette, at det fremhæves, at det er noget, som Digeskatyderne selv egentlig ingen Skyld have i. Det er af to Grunde efter min Mening, og selv om der nu i Kommissionsbetænkningen argumenteres derimod, forekommer det mig ikke, at disse Argumenter ere tilstrækkelig fyldestgørende. Den ene Grund er den, at Digelinien af Hensyn til de betydelige Udgifter ved Ekspropriation og Jordarbejder, hvis Digerne vare blevne lagte længere ind, bleve lagte saa langt ud mod Stranden som muligt. Derfor maatte man straks efter Digerens Aflevering begynde paa en Mængde Reparationsarbejder. I Henhold til den Vedtægt, Maribo Amt havde vedtaget den 29. August 1877 angaaende de lollandske Digelag, maatte man nemlig straks begynde paa meget store Reparationsarbejder paa Digerne. Nu er det jo ganske vist saa, at det er maaske ikke fuldstændig berettiget at sige, at Beboerne ingen Skyld havde i, at Digerne bleve lagte saa langt ude. Der gik den Gang en Strømning hen gennem Folket, som gav sig Udslag i det bekendte Ord, at hvad der var tabt udad til, skulde vindes indad til. Man havde den Gang Lyst til Inddæmningsforetagender, til at vinde nyt Land o. s. v., og det samme gjorde sig

gældende derovre: man vilde gerne faa saa meget nyt Land som muligt, og derfor lagde man Digerne saa langt ude som muligt. Derved kom de til at mangle Forstrand, de bleve lagte paa saa dybt Vand, at de stadig vare i høj Grad udsatte for Havets Angreb. Naar det nu i Loven om Digerne hedder, at for saa vidt Bekostningen ved den aarlige Vedligeholdelse af de *fuldførte* Digeanlæg ikke kan udredes af de fra Digerens Benyttelse flydende Indtægter o. s. v., paahviler den de digeinteresserede — altsaa der staar „de fuldførte Digeanlæg“ — har man i Kommissionsbetænkningen ment, at dette ikke havde saa meget at sige, men det er dog klart, at naar man Aaret efter Digerens Aflevering maatte ofre 86,000 Kr. paa Vedligeholdelse, har man her et Bevis for, at Anlægene ikke vare fuldførte den Gang de bleve afleverede. Det har i det hele taget været Aarsag til, at Vedligeholdelsesomkostningerne ere blevne saa store, at Digerne egentlig aldrig have været rigtig fuldførte og vel heller ikke ere fuldførte den Dag i Dag. Grundet paa, at Digerne ere lagte saa langt ude, har man muret et Stenglacis op, for at det kunde staa. Et saadant har jo kostet mange Penge at opføre, og det have, som sagt, Digeskatyderne maattet betale foruden mange andre Forstærkningsarbejder. Derfor ere de ogsaa Gang efter Gang gaaede til Finansudvalget og til Finansministeren og have bedt om, at de maatte blive hjulpe, fordi Digeskatten, der oprindelig var beregnet til 20 Øre pr. Enhed, flere Gange er stegen til over det dobbelte; medens den i 1875 var 20 Øre pr. Enhed, kom den i 1880 op til 40½ Øre, i 1881 til 43 Øre o. s. v. Og det er jo klart, at naar man bliver beskattet dobbelt saa højt, som man har ventet, er det slem for de Folk, og derfor have de, som sagt, Gang efter Gang henvendt sig til Rigsdagen. Allerede i 1882 indgav 822 Digeskatydere paa Lolland Andragende om, at der maatte ske en væsentlig Forandring i Digeskattens Udredelsesmaade. De fik saa ogsaa Hjælp og have gentagne Gange faaet Hjælp af Statskassen, en Hjælp, for hvilken de selvfølgelig have været meget taknemmelige, men en Hjælp, de dog ikke have kunnet andet end betragte ikke som en Naadessag, der blev ydet dem, men som en ren Retfærdighedshandling, der skete dem væsentlig i Kraft af Digeloven, idet man ved denne Lovs Vedtagelse var gaaet ud fra ganske andre Forudsætninger end dem, der vare de rigtige.